

relmesek dúdolhatják a dalt, mint ezelőtt apáik énekeltek: Milyen jó a meudoni ligetben eprészni...“

Gyönyörű kis dal... kivált ha az ember huszadik évében dalolhatja... keftesben!

Mögéd nézek.

Irta: Bodor Aladár.

Mögéd nézek, nem rád, nem a szemedbe,
Ha csókollak is, akkor is mögéd,
Messzi réved szemem, mintha lesködné,
Távolról intó titok függönyét.

Távol mögédbe réved a várásom,
Várok egy mögéd rejtett valakit,
Egy asszonyt, aki benned van s távolban
Szemed mögött alussza álmaid.

Őt várom, hogy fölbredjen, fölkeljen,
S merőn rám nézve induljon felém,
A távolon át úgy jöjjön vezérlő,
Hívó, szívó nézésemmel szemén.

S érkezzék meg az én ölelésemben
A csókom s lelkem közelségeig,
Érkezzék meg épen beléd s töltsön meg
A szívedig, álmodig, könnyedig.

Érkezzék meg, oh várom hívom, gyötröm,
Idézem és delejezem vakon,
Rajtad keresztül csókolok hozzáig,
Rajtad át nézem, mint egy ablakon.

Hivom, vésem belőled mint a szobrász
A márványból egy távol ideált,
Minden csókom fested márványán csengő
Véső csapás, mely feléje kiált.

Idézem... oh meg fog-e jönni végül?
Megérkezik-e, hogy az ajakad
Egy távol útról érkezőn, ujjongva
Egy nap az ő csókjával rám is szakad...

Idézem... Vagy fán úgy is kell meghalnom,
Hogy egy csók között csak halott leszek,
S kereső, váró, végtelenbe járó
Megtört szemem távol mögéd mered...

1359

A pezsgős pohár.

Jelenet.

Irta: Henri Lavedan.

Az úr. Az asszony. Amélie, a szobalány.

Egyszerű, de kényelmes szoba. Az úr és az asszony éppen felkeltek az ebédől. Tegnap este több vendég volt náluk vacsorára.

Az úr: A tegnapi vacsoránk kitűnő volt; nagyon jól sikerült. Châteaulin barátunk úgy evett, mint egy kaszás.

Az asszony: Igen, a húspástétom finom volt.

Az úr: Háromszor vettem belőle.

Az asszony: Könnyen beteg lehetett volna. Remélem, hogy semmit sem törték el.

Az úr: De igen. Amélie eltört egy pezsgős-poharat. Láttam.

Az asszony: Biztos vagy benne?

Az úr: Ha egyszer mondom, hogy láttam. El van repedve végig, ferdén.

Az asszony: Ez már a nyolcadik a két tucatból.

Az úr: Pszf! (Amélie belép az ebédlőbe.)

Az asszony (Améliehez): Remélem, hogy tegnap semmit sem tört el?

Amélie: Semmit, asszonyom.

Az asszony: Minden pohár ép?

Amélie: Igen, asszonyom!

Az asszony: Ah! (Férfjét nézi, aki meg sem moccan. Amélie távozik.)

Az úr: Ez nagyon erős. El van repedve végig, ferdén; én láttam.

Az asszony: Meg kell győződnöm róla s ez nagyon egyszerű. (Feláll, kinyitja az ebédlő szekrényt és keresgél a poharak között.) Itt van, megtaláltam. (A kérdéses poharat az asztalra teszi.) Alaposan el van törve.

Az úr: Természetes! Nem káprázott a szemem.

Az asszony: Ez kétségbeejtő. (Amélie belép.) Leányom, maga eltört egy poharat. Miért nem mondta meg nekem?

Amélie: De asszonyom...

Az asszony: Azt akarom, hogy valahányszor valamit eltör, mondja meg nekem; nem fogom összeszidni. Hát ez csak nem nehéz. Ha elrejti előlem...

1360